Студентські вечори... Танцюють чи не всі там
і чардаш, і мазурку, і танці всіх племен.
Приходила до нас іспанка Карменсіта.
Любила танцювати, на те ж вона й Кармен.

Найкращі кабальєро кружляли її в танці.
І кожен усміхався, і кожен щось питав.
Усі її любили, і навіть наостанці
декан сивоголовий на плечах покатав.

А десь іржаві бомби рибальські рвали сіті.
А десь народ іспанський конав, як Прометей.
Було їй років вісім, іспанці Карменсіті.
Була вона вже діти іспанських тих дітей.

Така іще маленька, а мала кастаньєти.
Танцюй, танцюй, дитино! І ми танцюєм теж.
Нема вітчизни в тебе,
але у неї є ти!
А всі ці генерали, — ти їх переживеш!

Той час іще настане, ще та хвилина прийде.
Колись же вони щезнуть, всі скрині всіх Пандор.

Танцюй, танцюй, дитино!
Життя — страшна корида.
На сотню Мінотаврів — один тореадор.

Ще будеш і в Мадриді,
ще будеш в Барселоні.
Іще тебе в Гренаду твій тато повезе.
Життя — це і усмішка, і сльози ці солоні.
І кров, і барикади, і музика Бізе!